

A János evangéliumot elemzők szerint több szerző feltételezhető. Egy, aki megélte a leírt eseményeket „a ház pedig megtelt az olaj illatával”, szinte személyes megvetés Júdással szemben „mert tolvaj volt”. Egy, aki jártas volt a görög filozófiában, mitológiában és a Jézus-eseménybe bemerítette a Logosz megszemélyesített, társított fogalmát. Egy, ehhez a filozófiát kiművelő tanítványi kör, akik intuícióikkal segítenek.

Nekem azonban nem szükségesek a biológiai lét-félelmünket jószándékkal feloldó (valójában fenn-tartó) csodák, amikkel Jézus (hellenizált) istenségét akarják megérvelni, alátámasztani. Például, Lázár feltámasztásának története. Pontosítok. Már nem szükségesek. Ezt az utat nekem is be kellett járnom.

Bevallalom. Amilyen rajongással szereti Jézus az általa tapasztalt Atyácskáját, olyan rajongással szereti a betániai Mária Jézust, amikor nárdusolajjal megöntözi, megkeni és a hajával törölgeti a lábát. Erotikus, felfoghatatlan, megbotránkoztató, mérhetetlenséggel.

A jó embereket még szép, hogy azonnal elfogja a féltékenység az irigység az igazság zászlaja alatt. Az emberi elme egyik rákfenéje ez (életveszélyesen, közösséget mérgező).

Aztán megjelenik előttem a Jézus Krisztus Szupersztár jelenete, hallom a dallamát: „...must die, must die, Jesus must die...” – és ütök az állványt.

Éltél meg különleges szeretet-tapasztalatot, amit mások nem értettek meg?

És olyat, amit te nem értettél meg, de később igen?

Volt már meghalástól való félelmed?

Volt már, hogy túlléptél ezen a félelmen?

Van benned folyamatos Ősbizalom-tudat?

Ujvári Józsi, Érd